

ենք գարձնում: Եթէ ենք դնում նորա հոգեսր կեանքի մարդութեան և անմեղութեան վերայ:

Եւրաբանչիւր իսկական ճանաչողութեան միակ հաստատուն հիմքն է՝ առարկաների անմիջական դիտողութիւնը: Սեպհական փորձը և երեսոյթերին անձամբ ներկայ գտնուելը, Փորձից բղխում է դիտութիւն: Որ ըմբռնման և զիսողութեան միջոցաւ առաջնորդում է գեղի օրէնք ու կանոն իսկ այդ տեղից գեղի ակներեւ ճշմարտութիւն և սկզբունք: Այս է գեղի զիստական ճանաչողութիւն առաջնորդող ճանապարհը:

Եշակերտի ու շագրութիւնը գեղի բառերը թուլացնում է նորա ու շագրութիւնը գեղի դադասիաները: Հետեւապէս և նոցա հասկանալու ձրդումը, մինչդեռ ուսուցման բռն նպատակը վերջնս է:

Աչ մի բան այնպէս չի ճնշում հոգու բարձր կարողութիւնները և այնպէս թևակտուր չի անում: Օրչափ յիշողութեան ծանրաբեռնումը, նիւթի մեծ պաշար բառացի կերպով անդիր սերտելը, այդ անպէտը զանգուածը յիշողութեան մէջ պահելու պարտաւորուած լինելը:

(Կի շարութակուի.)

ՍՈՒՐ ՄՏՔԵՐ.

Թշնամիների գէմ տածած ատելութիւնը նոցաւելի քիչ է վնասում քան մեզ:

Եմենարազդաւորը նա է, որ առանց բաղդի էլ բաղդաւոր է:

Միայնութիւնն աշխատողի համար բարիք է, անդորձի համար չարիք:

Հաստ տէրիք բռնակալ չէին լինի, եթէ նոցահպատկները ստրուկներ չլինէին:

Կոպիտը սիրում է ճշմարտութեան զրօշակի տակ ծածկուել:

Խելօք մարդը թողնում է: Որ կինը վերջին խօսքն առէ, բայց դորձի մէջ տղամարդ է մնում:

Ինչ որ մեծերի համար փառափրութիւն է՝ սնափառութիւն է փոքրերի համար:

Բարեբարի մահուան համար աւելի ախտասաւ են քան ցաւում:

Այս մարդիկ, որոնց կարելի է մատին փաթաթել, յաճախ աւելի լիտանգաւոր են քան կարծուում է: Կարելի չի լինում նոցա կրկնի յետ անել:

Խելօքը հիանում է միայն այն բանի վերայ ինչ որ հասկանում է: յիմարն այն բանի ինչ որ չի հասկանում:

Գեղեցիկի բան է սեփական աշխատութեամբ բաղդ ձեռք բերելը: ևս առաւել գովիլի՝ անբաղդութեան դիմանալը:

Բառական է: որ ապերախտ չեն գտնուել գեղի քեզ՝ կարող ես ասել, թէ երախտագէտ են եղել:

Սրիկային ցոյց տուած գութը դողութիւն է պատուաւոր մարդկութեան նկատմամբ:

Խիղճը բարւոյ օրէնքն է: օրէնքը վատութեան խիղճը:

Յաճախ ստուերից ենք իմանում: որ մօտիկ մի տեղ լցոյ կայ:

Ամենավատթար բռնակալը երես տուած երեխան է:

Երբեմն կցյ լինելն ամենալաւ տեսողութիւնն է: սխալն է երբեմն մեր ամենամեծ բաղզի պատճառը:

ԳՐԱԽՈՍՈՒԻԹԻՒՆ.

Ա.Զ.Ա.Տ. ՄԱՅԻՍԻ, Զ.օն Սահմարտ Միլի, թարգմ. Ա. Ա., Հրատարակութիւն Վ. Գ. Լ., Մոսկով, 1898 թ., զինն է 1 ր. 50 կ.

Այս գտական գրուածքի թարգմանիչը ասում է: «Ընկատի ունենալով, որ մեր գրականութեան մէջ պակտում են այնպիսի հրատարակութիւններ, որոնք կարողանային զարգացնել մեր հասարակութեան մէջ զիտակցական ու քննական փերաբերութիւն գեղի մարդկային կեանքի այլ և այլ հասարակական երկողինները և տարածէին մեր մէջ հիմնաւոր կերպով բացատրուած համացողութիւններ... մենք ձեռնարկեցինք հրատարակել այդ ու զութեամբ մի քանի գրքեր ... Հրատարակութիւնների շարքը սկսվում է Զօն Սահմարտ Միլի Ազգային թեան մասին տրակտատի և պ. 8. Աւետիքեանի «Երլանդիայի դատը»